

Een paar gedachten bij de schriftlezing:

Wie de Frissel heeft gelezen zal het niet ontgaan zijn: het jaarthema dat de landelijke kerk ons aanreikt is "Aan tafel." Lieke heeft daar een mooie overdenking voor de voorpagina over geschreven.

We zijn van plan om voor de Slachsang ook een aantal maaltijdavonden te organiseren. 18.00 aan tafel met elkaar. Ben je rond 19.30 weer klaar om naar sport of muziekles of zo te gaan.

Is dat een goed idee?/.....

Er worden nogal wat maaltijden beschreven in de bijbel. Een van de mooiste vind ik die uit Jesaja 25: Het visioen van het feestmaal op de Sion. Met die "vette, mergrijke gerechten en rijpe "belegen" wijnen" is het niet een van de gezondste maaltijden. Maar je moet wat dit betreft natuurlijk wat door de symboliek ervan heen kijken: het is een overvloedig, feestelijk gebeuren **voor alle volken!**

Een tijdloos visioen, dat iets wakker wil roepen bij jou als lezer of hoorder. Het wil iets in jou aanwakkeren dat misschien onder de as van je dagelijkse leven ligt te smeulen. En als dat niet het geval is, dan wil het iets in jou tot leven roepen: een tijdloos verlangen.

De visioenen van deze grote profeet zijn geweldig! Denk bijvoorbeeld maar eens aan die uit het 11^e hoofdstuk waar Jesaja ziet hoe de wolf zich neerlegt naast het lam, een kalf en een leeuw samen grazen, een baby speelt bij het hol van een adder en niemand meer kwaad doet, op heel de wereld vrede en gerechtigheid heersen.

Deze visioenen gaan over een diep menselijk verlangen naar harmonie tussen al wat leeft. Naar heelheid. Het zijn verbeeldingen, zou je kunnen zeggen, van wat we "Het koninkrijk van God" noemen.

Als je er werkelijk open voor staat en je erdoor wilt laten raken, -

Als je bereid bent om zo'n visioen in jou dat verlangen in jou op te roepen of aan te laten wakkeren, dan zal dat invloed hebben op hoe jij in deze wereld staat. En zul je zelf, hoe bescheiden misschien dan ook, je gaan inzetten om het visioen werkelijkheid te laten worden.

Een van de indrukwekkendste voorbeelden hiervan vind ik nog altijd die droom, dat visioen van M.L. King.

Ik citeer er één regel uit: "Ik heb een droom dat op een dag, op de rode heuvels van Georgia, de zonen van voormalige slaven en de zonen van voormalige slavenhouders in staat zullen zijn om samen aan te schuiven aan de tafel van broederschap."

Daar hoor je, in mijn beleving, een echo van die maaltijd op de berg Sion die Jesaja beschrijft.

King heeft zich er zelf zó door laten raken dat hij heel wat teweeg heeft gebracht in Amerika.

Zo kunnen visioenen aanzet zijn tot verandering. Tot verwerkelijking van het koninkrijk van God.

Wat niet wegneemt dat ook na Kings droom de wereld nog lang niet een "wereldwijde tafel" is, waar plek is voor volken, alle mensen. Een tafel waar voldoende is voor iedereen en niemand dus tekort komt. Hoe komt dat? Een andere grote gelovige, Mahatma Gandhi, zei het al: "Er is op deze wereld voldoende rijst voor ieders behoefte, maar niet voor ieders hebzucht."

Hebzucht zorgt ervoor dat de tafel scheef staat: op sommige plekken overbeladen. Daar zakt de tafel bij wijze van spreken door. Aan de andere kant staat er niets meer, of bijna niets meer op tafel.

Hoe is dat mogelijk? Stel je voor dat we werkelijk aan tafel zouden zitten: armen en rijken, Europeanen naast bewoners van de hoorn van Afrika, waar het nu al drie jaar lang niet heeft geregend en tegenover bewoners van Pakistan die alles zijn kwijtgeraakt door de onvoorstelbare overstromingen. Samen aan tafel in Het Honk in Britswert. Of nog concreter: hier over een paar minuten. Jouw bord overbeladen

vol, het bord van anderen wat droge rijst of helemaal niks. Zou ja dan nog een hap door je keel kunnen krijgen?

Zou je niet direct delen met elkaar?

Waarom zou je dat in die situatie dan wél doen? En kunnen wij als landen en volken wereldwijd het nog steeds niet, 25 eeuwen nadat Jesaja zijn visioen heeft verteld?

Omdat er een sluier over ons heen hangt. Een dubbel sluier, geloof ik. De ene is die van de afstand: wat ver weg is, buiten onze directe beleving, raakt ons misschien kort, soms. Maar daarna is het weg. Ver van ons bed. Ver van onze tafel, beter gezegd.

De andere sluier is in zekere zin fundamenteler: die belet ons om de werkelijkheid te zien zoals die is. Een realiteit waarin alles onlosmakelijk met elkaar verbonden is. Alle mensen, alle levende wezens, heel de natuur. Alles en iedereen bezield door de Geest van God.

Als die sluier wordt weggenomen, als ie wegvalt en we elkaar als voor het eerst in de ogen zien en zien wie we werkelijk zijn, dan ontstaat er iets van dat Feestmaal op de Sion.

We kunnen de wereld niet op onze schouders nemen. Die wereldwijde tafel is te groot voor ons. In zekere zin. Maar we kunnen wel klein beginnen: met samen te eten in de Slachsang.

Met virtuele gasten aan tafel, net als vroeger: dat kartonnen doosje waar je elke maaltijd geld in kon doen. En aan het eind van de maand overmaken naar Novib.

Ik denk dat we dat ook maar moeten doen, als we aan tafel gaan, dit seizoen. Vind je ook niet?

Er is immers wereldwijd “voor ieder van ons een plaats aan de tafel”.

Amen.